ഡോ. സെഡ്. എം. മൂഴൂർ

അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം; ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡകാവ്യകൃതി

മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അതിനെ പ്രാചീനമെന്നും ആധുനികമെന്നും രണ്ടുവിധത്തിൽ കണക്കാക്കാറുണ്ട്.

സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളെ അനുകരിച്ചാണ് ആദ്യകാലത്ത് ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുണ്ടായത്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഖണ്ഡകാവ്യത്തെ ഇങ്ങനെ നിർവചിക്കുന്നു.

അല്പാക്ഷര സന്ദിഗ്ധം
സംസാരം സർവ്വതോമുഖം
സ്തോഭക്ഷോഭകരം വാക്യം
ഖണ്ഡകാവ്യം പ്രചക്ഷതേ

സംസ്കൃതരീതി അവലംബിച്ചു രൂപംകൊണ്ട ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളെ പ്രാചീന ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കാം. അതിനുദാഹരണമാണ് കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ട്.

ആംഗലഭാഷാ കാവ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ആധു
നിക ഖണ്ഡകാവ്യ രചന മലയാളത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്നത്.
വേർഡ്സ്വർത്തിന്റെയും കോൾറിഡ്ജിന്റെയും കാലത്തോടെ
വികസ്വരമായ കാല്പനികപ്രസ്ഥാനം പോലൊരു പരി
വർത്തനം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശക
ത്തിൽ ഉണ്ടായി. നവോത്ഥാന കാലമെന്നാണ് ഇത് അറിയ
പ്പെടുന്നത്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യധാരകൾ പാശ്ചാത്യ
സാഹിത്യസമ്പർക്കം, ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ
ആവിർഭാവം, സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛ, വിദ്യാസമ്പന്നരുടെ ഇട
യിലെ സാമൂഹ്യാവബോധം തുടങ്ങിയവയാണ്. സാമൂഹ്യ,
രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളിലുണ്ടായ നവോത്ഥാനം സാഹിത്യവീക്ഷ
ണത്തെയും ഏറെ സ്വാധീനിച്ചു.

വസ്തുനിഷ്ഠമെന്നും ആത്മനിഷ്ഠമെന്നും ഖണ്ഡകാവ്യ
ങ്ങളെ തിരിക്കാം. കവിയുടെ സ്വാനുഭവത്തേക്കാൾ കഥ
കൾക്കും പ്രകൃതിസംഭവങ്ങൾക്കും ആയിരിക്കും വസ്തു
നിഷ്ഠ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം. മലയാളത്തിൽ
മഗ്ദലനമറിയം, കരുണ, പിംഗള തുടങ്ങിയ പ്രശസ്ത കാവ്യ
ങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠ പ്രതിപാദനത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.
കവിയുടെ വികാരവിചാരങ്ങൾക്കും സ്വന്തം വ്യക്തിത്വപ്രകാ
ശനത്തിനുമാണ് ആത്മനിഷ്ഠ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ
പ്രാധാന്യമുള്ളത്. നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോന്റെ കണ്ണു
നീർത്തുള്ളി ആത്മനിഷ്ഠ ഖണ്ഡകൃതിയാണ്. എന്നാൽ,
പല ഖണ്ഡകാവ്യ കൃതികളിലും മിശ്രരീതി കാണാറുണ്ട്.
അവയെ വ്യക്തിനിഷ്ഠമെന്നോ ആത്മനിഷ്ഠമെന്നോ വ്യവ
ച്ഛേദിച്ചു പറയാൻ കഴിയില്ല.

പ്രാചീന ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്കെന്നതുപോലെ അധികം നീളമില്ലാത്ത ഇതിവൃത്തം തന്നെയാണ് ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്കുമുള്ളത്. ഇവയിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ ആദിമധ്യാന്തങ്ങളൊപ്പിച്ചു പൂർണമായ മട്ടിൽ രൂപംകൊള്ളുകയല്ല. ഇതിവൃത്തത്തിലെ സുപ്രധാന ഭാഗത്തിന് മിഴിവു നല്കി അപ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ സൂച്യരൂപത്തിലാക്കി ആവിഷ്കരിക്കയാണ്, ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ രീതി. നാടകീയമോ കാവ്യാത്മകമോ ആയ കഥാഭാഗമായിരിക്കും സാമാന്യേന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിനാസ്പദം.

ഇതിവൃത്തം, ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ 'ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനി'ലേതുപോലെ പുരാണപ്രസിദ്ധമായിരിക്കാം അല്ലെങ്കിൽ കപോലകല്പിതമാകാം അതുമല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പങ്ങളും യാഥാർഥ്യങ്ങളും ചേർന്ന മിശ്രമാകാം. എന്തായിരുന്നാലും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റാൻ കഴിയുന്ന വിധം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കണം. ഇതിവൃത്ത ഘടനകളെ ഔചിത്യഭാസുരമായ രീതിയിൽ അനുപാതദീക്ഷയോടെ അംഗോപാംഗങ്ങളൊപ്പിച്ച് വികാരസാന്ദ്രമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുക എന്നതാണ് ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ സംവിധാനരീതി. കഥയുടെ വികാസ പരിണാമങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ വർണനകളും അലങ്കാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. പക്ഷേ, ഇത് കഥയുടെ ഏകാഗ്രമായ പുരോഗതിക്കു പറ്റിയ രീതിയിലേ ആകാവൂ. നല്ലൊരു ചെറുകഥയുടെ കാവ്യസാത്കൃതമായ രൂപമാണ് ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യമെന്നു പറയാം.

''സമഗ്രമായ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമായി ചിതറുന്നതിനു പകരം അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് കവിപ്രതിഭ ഉറച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം രൂപമെടുക്കുന്നു.''

ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ സാമാന്യ സ്വഭാവമാണ് മേൽവിവരിച്ചത്. ഈ പ്രത്യേകതകൾ ചാവറയച്ചൻ എഴുതിയ 'അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം' എന്ന കൃതിക്കുണ്ടോ എന്നാണു പരിശോധിക്കേണ്ടത്.

പ്രഖ്യാതമായ ഒരു കഥ ആദിമകാല ക്രൈസ്തവരുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് എടുത്തിരിക്കുന്നു. അധികം നീളമില്ലാത്ത ഇതിവൃത്തം എന്നത് കൃതിയുടെ വലിപ്പത്തിൽ മാത്രമല്ല പ്രതിപാദനത്തിലും കാണുന്ന പ്രത്യേകതയാണ്. അനസ്താസ്യാ എന്ന തരുണീമണിയുടെ ജീവിതകഥ മുഴുവനും അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും ജീവചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാന ഭാഗങ്ങൾക്കു മിഴിവേകി അപ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ചു

മാത്രം കാവ്യം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഉചിതജ്ഞനായ കവിയെ ആണിവിടെ ദർശിക്കുന്നത്. നാടകീയത ഭംഗമില്ലാതെ പാലിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഭാവതീവ്രതയും ഭാവനാത്മകതയും രൂപസാരള്യമാർന്ന പ്രതിപാദനവും ഈ കൃതിയുടെ സവിശേഷതകളാണ്. ഔചിത്യപൂർണമായ അലങ്കാരങ്ങളും വർണനകളും ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന് അകൃത്രിമശോഭ നല്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അരുണോദയമായി സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ എ.ആർ. രാജരാജ വർമയുടെ മലയവിലാസത്തെയാണ് എടുത്തുകാട്ടുന്നത്. ആ കൃതി കൊല്ലവർഷം 1070 (ക്രിസ്തബ്ദം 1895)-ൽ ആണ് വിരചിതമായത്. എന്നാൽ, ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം രചിച്ചത് 1862-ൽ ആയിരുന്നു. അതായത്, കേരളപാണിനിയുടെ മലയവിലാസത്തിനു മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടു മുൻപ്.

മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളെല്ലാം മലയവിലാസത്തിന്റെ അനുജത്തിമാരാണ്. കെ.സി. കേശവപിള്ളയുടെ 'ആസന്നമരണ ചിന്താശതകം' ആണ് അവയിൽ ഒന്നാമത്തേത്. പിന്നീട് രൂപംകൊണ്ട ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ പലതും വിലാപ കാവ്യങ്ങളായിരുന്നു. 'ഒരു വിലാപം' എന്ന പേരിൽ വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരും സി.എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യം പോറ്റിയും ഓരോ കൃതിയും 'പ്രിയവിലാപം' എന്നപേരിൽ എ. രാജരാജവർമ ഒരു കൃതിയും രചിച്ചു. തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠങ്ങളായ പ്രസ്തുത കൃതികൾക്കു ശേഷമാണ് ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ എന്നിവരുടെ കൃതികൾ കൈരളിയെ കോൾമയിർ കൊള്ളിച്ചത്. അങ്ങനെ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലഘട്ടം പരാമർശിക്കുമ്പോൾ വിശേഷിച്ച് ഒരുകാര്യം ഓർക്കാനുള്ളത് ചാവറയച്ചന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന് പതിറ്റാണ്ടുകൾ ശേഷമാണ് മലയവിലാസമടക്കമുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വിരചിതമായത് എന്നത്രേ.

പശ്ചാത്തലം

1599-ൽ നടന്ന ഉദയംപേരൂർ സൂന്നഹദോസ് വരെ കേരളത്തിലെ സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ സമുദായത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിയത് ബാബേൽ പാത്രിയാർക്കീസിനാൽ നിയുക്തരായ സുറിയാനി മെത്രാന്മാർ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ, സൂന്നഹദോസിലെ നിശ്ചയപ്രകാരം പാശ്ചാത്യ ലത്തീൻ മെത്രാന്മാർ കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഭരണം ഏറ്റെടുത്തു. തുടർന്നുള്ള രണ്ടര നൂറ്റാണ്ട് പാശ്ചാത്യർ ഭരിച്ചു. സഭാതലവനായ മാർപാപ്പയുടെ അംഗീകാരവും പാശ്ചാത്യർക്കായിരുന്നു. 1861-ൽ ബാബേലിൽനിന്ന് നിരീക്ഷകനായി മാർ തോമസ് റോക്കോസ് എന്ന മെത്രാൻ കേരളത്തിലെത്തി. ലത്തീൻ ഭരണത്തിൽ അതൃപ്തരായ സുറിയാനിക്കത്തോലിക്കർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നു. ഭൂരിപക്ഷം പള്ളികളും തോമസ് റോക്കോസ് മെത്രാൻ പിടിച്ചെടുത്തു ഭരണം തുടങ്ങി. മാർപ്പാപ്പായുടെ അറിവും അംഗീകാരവും ഇല്ലാതെ കടന്നുവന്ന റോക്കോസിനെതിരേ, സുറിയാനിക്കത്തോലിക്കരുടെ അനിഷേധ്യനേതാവായിരുന്ന വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങി. ഒരു വർഷത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന ആഭ്യന്തരസമരത്തിനുശേഷം മാർ തോമസ് റോക്കോസ് പരാജയം സമ്മതിച്ച് ബാബേലിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻപോലും ത്യജിക്കുവാൻ തയാറായാണ് ചാവറയച്ചൻ സമരമുഖത്തിറങ്ങിയത്. ജനങ്ങൾക്കും സഹപ്രവർത്തകർക്കും ഉത്തേജനവും ആവേശവും നൽകുവാൻ വേണ്ടിയാണ് വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ച അനസ്താസ്യായുടെയും സിറിലിന്റെയും കഥ ചാവറയച്ചൻ കാവ്യമായി രചിച്ചത്. അദ്ദേഹം അച്ചടിച്ചു വിളംബരം ചെയ്ത ലഘുലേഖയിൽ 'ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ (റോക്കോസ് മെത്രാൻ) കൈകളാൽ രക്തസാക്ഷിയായി മരിക്കാൻ ഇടവരുന്നെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ അധികമായ അനുഗ്രഹം എന്നോർത്ത് അതിനുകൂടിയും തുനിയുക ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു' എന്നു കാണുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം മുഴുവൻ അച്ചടിച്ചുവിതരണം ചെയ്തിരിക്കാം, ആ രേഖയോടൊപ്പം.

ഇതിവൃത്തം

എ.ഡി മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വലേറിയൻ ചക്രവർത്തി റോമിൽ ഭരണം കൈയേറ്റു ക്രൈസ്തവരെ നിഹനിക്കുവാനും ജനങ്ങളെയെല്ലാം ജോവ് (ജൂപ്പിറ്റർ) ദേവന്റെ ആരാധകരാക്കുവാനും പരിശ്രമിച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ മതമർദനത്തിനും വിഗ്രഹപൂജയ്ക്കും അരു നിന്നത് പ്രോബാ എന്ന മന്ത്രിപുംഗവനായിരുന്നു.

അക്കാലഘട്ടത്തിൽ സോഫിയാ എന്ന ഒരു കന്യാസ്ത്രീ ഒരു കന്യാലയം നടത്തിയിരുന്നു. അതീവസുന്ദരിയായ അനസ്താസ്യാ എന്ന തരുണീരത്നം മഠത്തിൽ അംഗമായി. ക്രിസ്ത്യാനാ എന്നുകൂടി നാമമുള്ള അവളെ മന്ത്രി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും ജൂപ്പിറ്റർ ദേവനെ ആരാധിക്കണമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്താൽ സമ്പത്തും രാജ്ഞീപദവും നൽകാമെന്നും മന്ത്രി വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

പക്ഷേ, അനസ്താസ്യാ അവയെല്ലാം തൃണസമാനം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യാൻ തയാറായി. ക്രൂരമർദനങ്ങൾക്ക് അവളുടെ മനസുമാറ്റാനായില്ല. തടവറയിൽക്കിടന്നും യേശുവിന്റെ സ്തുതി പാടിയ അവളുടെ നാവ് മന്ത്രി അറുത്തുകളഞ്ഞു. ആസന്നമരണയായ അനസ്താസ്യാ സമീപം നിന്നിരുന്ന സിറിലോസ് എന്ന ചെറുപ്പക്കാരനോട് തെല്ലു ദാഹജലം ആംഗ്യഭാഷയിൽ യാചിച്ചു. അയാൾ ജലം പകർന്നു നൽകി. ധീരോദാത്തയായ അനസ്താസ്യായേയും അവൾക്കു ദാഹനീർ പകർന്നുകൊടുത്ത സിറിലോസിനെയും പ്രോബാ നിർദയം വധിച്ചു. തനിക്കുവേണ്ടി വീരചരമം വരിച്ച ആ രണ്ടുപേരുടെയും ആത്മാക്കളെ യേശു സൗഭാഗ്യപൂർണമായ പറുദീസായിലേക്ക് ആനയിച്ചു. ഇത്രയുമാണ് പുരാവൃത്തം.

കുട്ടനാട്ടുകാരനായ ചാവറയച്ചൻ ഈ മനോഹര കാവ്യരചനയ്ക്ക് വഞ്ചിപ്പാട്ടുരീതിയാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പ്രതിപാദനരീതി

എദുക്കാന്താത്ത് (വിദ്യാനികേതനം), സെനാത്തുമാർ (സെനറ്റ് അംഗം), നായകജാതത്രിയുഗം (ക്രിസ്തുവിനുശേഷം മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ട്) എന്നിങ്ങനെ ചുരുക്കം ദുർഗ്രഹപദങ്ങളേ കാവ്യത്തിലുള്ളൂ.

മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യ പരമ്പരയിലെ ആദ്യകൃതികളുടെയല്ല, കുമാരനാശാൻ അവസാനമെഴുതിയ 'കരുണ'യുടെ ശൈലിയിലാണ് ചാവറകൃതിയുടെ രചനയെന്നു കാണാം.

അദ്ഭുതമായ് വിളങ്ങുന്ന സോഫിയാ എന്നുള്ള ശ്രേഷ്ഠ
ചൊൽപ്പെരിയ റോമ്മാതന്നിൽ വസിക്കുംകാലം
അനസ്താസ്യാ എന്ന പൈതൽ, പുതുകന്നി ഗണത്തോടെ
അണച്ചുചേർപ്പതിനായിട്ടുണർത്തിച്ചപ്പോൾ,
അമ്മ സോപ്യാ, പ്രിയമാതാല സ്നേഹമോടെ മകളായി
അങ്ങവളെ ചേർത്തു തന്റെ പുണ്യക്ഷേത്രത്തിൽ.

എത്ര മധുരവും ലളിതവുമായ ശൈലിയാണെന്നു കാണുക. അത്യന്താധുനിക കവിതയുടെ ദുർഗ്രഹത എന്ന ദുർബാധ മലയാൺമയെ ഗ്രസിക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള കവിതയ്ക്ക് ഒരു മാതൃകയായി കണക്കാക്കാം.

മുന്നിൽ മന്ത്രിപുംഗവൻ നിൽക്കേ, പ്രശാന്തയായി മകൾക്ക് അന്ത്യോപദേശം നൽകുന്ന സോഫിയായെ എത്ര മർമ്മജ്ഞതയോടെയാണ് കവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എത്രയുംവേഗം രാജാവിന്റെ പക്കലേക്ക് നീ ചെല്ലുക എന്നു സോഫിയാ പറയുമ്പോൾ അതു വലേറിയൻ ചക്രവർത്തിയെക്കുറിച്ചാവുമെന്നാണ് മന്ത്രി ധരിക്കുന്നത്. മണവാളനായ ക്രിസ്തുവിനെയാണെന്നതു മനോഹരമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക.

വാർത്തയൊക്കെ കേട്ടുടനെ പാർത്തുനിന്ന പുണ്യസോപ്യാ
ചേർത്തു തന്റെ മാർവിടത്തിൽ സ്നേഹപുത്രിയെ

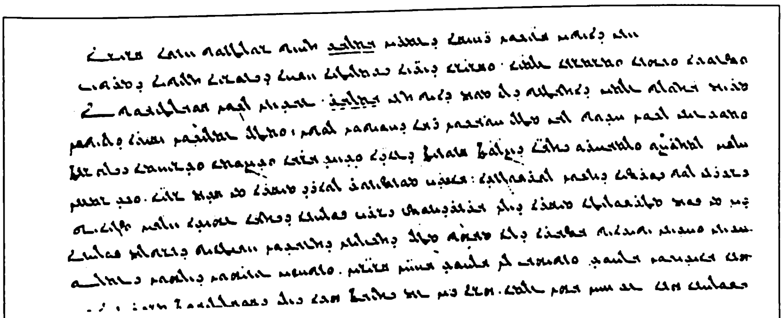

പ്രൊപ്പഗാന്ത തിരുസംഘത്തിന്റെ അധ്യക്ഷൻ കർദിനാൾ അലക്സാണ്ടർ ബർണബോയ്ക്ക് ചാവറയച്ചൻ സുറിയാനിയിൽ എഴുതിയ കത്ത്

ത്തോളിന്റെ മഗ്ദലനമറിയമോ, ഉള്ളൂരിന്റെ പിംഗളയോ വായിക്കുന്നവർക്ക് അതേ തോതു വച്ച് അളന്ന് ഈ കൃതിയെ വിലയിരുത്താൻ കഴിയും. മറ്റു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഏതംശത്തിലാണ് ഈ കൃതിക്ക് കുറവുള്ള തെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ അത് അംഗീക രിക്കാം.

1981-ൽ സുദീർഘമായ അവതാരികയോടുകൂടി അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം ഞാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള, സച്ചിതാനന്ദൻ (കവി), ഗുരു നിത്യചൈതന്യയതി, ഡോ.പി.വി.വേലായുധൻപിള്ള എന്നിവർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. ഇവരെല്ലാം എന്റെ കണ്ടെത്തൽ അംഗീകരിക്കുകയും കവിയായ ചാവറയച്ചന്റെ കൃതിയെക്കുറിച്ചു വിലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം നൽകുകയും ചെയ്തു. അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം സമ്പൂർണമായി വായിക്കുകയും മറ്റു ഖണ്ഡകാവ്യകൃതികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഏതൊരാളും അത് പ്രഥമഖണ്ഡകാവ്യമായി അംഗീകരിക്കും എന്നുറപ്പുണ്ട്. കൃതി വായിക്കാതെ ഊഹിച്ചു അഭിപ്രായം പറയുന്നവരെ കണക്കിൽപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല.

സ്നേഹമേറും മകളേ നിൻഭാഗ്യമേറും മണവാളൻ
ദാഹമോടെവിളിക്കുന്നു വേഗമായ്പ്പോക
പൂർവകാലേ നിൻകരത്തെ നീട്ടിദിവ്യദാഹമോടേ
മാറിടത്തിലണച്ചൊരു രാജനെ ഓർക്ക
നിൻമണത്തെ മുടിപ്പാനായ് ഒൺമയോടെ ധരിത്രിയിൽ
ഭംഗിയേറും കൊടി ഏന്തി വൻഗിരിയേറി
മെച്ചമേറും കിരീടത്തെ വച്ചുചൂടിശിരസിനെ
അർച്ചനയായണച്ചു തൻജീവനുംകൂടെ
എന്ന നിന്റെ സുന്ദരനാം പുണ്യരാജമണവാളൻ
ഇന്നു തന്റെ മഹത്വം നീ കാട്ടുക വേഗം.

ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും, ചക്രവർത്തിയുടെ ഇംഗിതം നിറവേറ്റിയാൽ രാജ്യത്തെ സമ്പത്തു മുഴുവൻ സ്വന്തമാക്കാമെന്നുമുള്ള ചടുലവാക്കുകൾകൊണ്ട് മന്ത്രി അവളെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവൾ പറയുന്നു.

'ലോകഭാഗ്യം സമർപ്പിക്കാൻ ദാഹമില്ല മമചിത്തേ
'ലോകഭാഗ്യം... ശിക്ഷാഭീതിയുമില്ല.'

കൊലഹലമായ ശിക്ഷാഭീതിയുമില്ല.' ആളാണ് ചക്രവർത്തി. എന്ന്. കൊലപാതകം ഹലമാക്കിയ ആളാണ് ചക്രവർത്തി. മന്ത്രി കോപാന്ധനായി മാറി. ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ ആ രംഗം കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

'ക്രൂരഭാവം നടിച്ചവൻ ചുണ്ടുരണ്ടും ചുവപ്പിച്ചു
ക്രോധവീര്യാൽ മുഖം സൂര്യാമേഘമായ് മൂടി;

എന്നാണ്. പിന്നീട് നിശിതവും ക്രൂരവുമായ ശിക്ഷാനടപടികൾ ഓരോന്നായി അവൾക്കെതിരേ മന്ത്രി അയയ്ക്കുന്നു.

'കന്നി തന്റെ ദേഹമൊക്കെ ചീന്തിയവർ പൊളിച്ചിട്ട്
ചിന്തി വീഴും ചോര കൊണ്ടു കുതിർത്തുഭൂമി.

യാതൊരു വിധ ശിക്ഷകൊണ്ടും അവളെ കീഴ്പ്പെടുത്തുവാൻ റോമൻ സൈന്യാധിപനു കഴിഞ്ഞില്ല. യേശുവിന്റെ അപദാനങ്ങൾ വാഴ്ത്തിയ അനസ്താസ്യായുടെ നാവ് അറുത്തുമാറ്റി.

'കഷ്ടമയ്യോ ശിഷ്ടനാവും പിഴുതുവേരാൽ
ശുദ്ധവായിൽനിന്നുടനേ കൊച്ചൊരാറെന്നതുപോലെ
രക്തധാര പുറപ്പെട്ടു, നനച്ചു സർവം.'

തുടർന്ന് സിറിലോസ് അവൾക്ക് ദാഹജലം പകരുന്നതും ഇരുവരേയും ഖലന്മാർ മൃത്യുവിലേക്ക് നയിക്കുന്നതുമാണ് സംക്ഷിപ്തമായി ചാവറയച്ചൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഈ കഥ ഒരു ശുഭപര്യവസായിയായി മാറ്റിയിരിക്കുന്നുവെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. പുഷ്യരാഗം, പഞ്ചരത്നം, വൈരവൈഡൂര്യം, പച്ചമരതകം തുടങ്ങിയ രത്നങ്ങൾക്കൊണ്ട് അലംകൃതമായ പറുദീസയിലേക്ക് യേശു ഈ രണ്ട് ആത്മാക്കളേയും ആനയിക്കുന്നതോടെ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

പല ആളുകളോടും സന്ദർഭവശാൽ ഈ കാവ്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹേയ്! അങ്ങനെ ഒരു കാവ്യം മലയാളത്തിലെ പ്രഥമ ഖണ്ഡകാവ്യമായിരിക്കയില്ല എന്നാണ് മിക്കവരും തന്നെ പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ, അവരാരും ഈ കാവ്യകൃതി മുഴുവനായി വായിച്ചിട്ടുള്ളവരല്ല. ആശാന്റെ കരുണയോ, വള്ള

1844-ൽ സ്വന്തമായി ഒരു അച്ചടിയന്ത്രം ഡിസൈൻ ചെയ്ത് നിർമിച്ച ചാവറയച്ചൻ മുദ്രണാലയരംഗത്തെ അതികായനാണ്. 1887-ൽ ആരംഭിച്ച നസ്രാണി ദീപിക ദിനപ്പത്രം ആ പ്രസിലാണ് ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം അച്ചടിച്ചത്. ചാവറയച്ചന്റെ ബൃഹദ്കവിതയായ ആത്മാനുതാപം ലെയോപോൾദ് മിഷനറിയുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പോടുകൂടി ആ പ്രസിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു. അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം, കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ആഭ്യന്തരസമരകാലത്ത് വിശ്വാസികളെ ലക്ഷ്യമാക്കി രചിച്ചതാകയാൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി എന്നതിനു സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ആ കൃതി കത്തോലിക്കാ സമൂഹത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി. ഇതും ഇതുപോലുള്ള കൃതികളും വള്ളംകളിക്കും മറ്റുമായി പാട്ടുകൾ എന്ന നിലയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നെങ്കിലും സാഹിത്യരംഗത്ത് അറിയപ്പെട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി പരാമർശനംപോലും നമുക്ക് കാര്യമായി കിട്ടിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും കയ്യെഴുത്ത് മാന്നാനത്തും മൈക്രോഫിലിം ബാംഗളൂർ ധർമാരാം കോളജിലും സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

ചാവറ കൃതികളേക്കുറിച്ചു പൊതുവേ ഒരു വാക്ക് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അസ്വസ്ഥവും മതനിരപേക്ഷവുമായ ഊഷരഭൂമിയിൽ നിന്നടിക്കുന്ന ഗ്രീഷ്മക്കാറ്റേറ്റ് തളരുന്ന ആത്മാവിനെ ഈശ്വരോപാസനയുടെ നിഷ്ക്കുട നികുഞ്ജത്തിൽ തലചായ്ച്ചാശ്വസിക്കുവാൻ സഹർഷം മാടിവിളിക്കുന്ന മാലാഖയുടെ ശാലീനതയും അക്ലിഷ്ടമോഹനമായ രചനയുടെ മാധ്വീകണങ്ങൾ പേറുന്ന മാധുര്യവും നിസ്തുലമായ ഭക്തിയുടെ പ്രകാശഗോപുരനടയിൽ നിതാന്തനർത്തനം നടത്തുന്ന വാഗ്ദേവതയുടെ ശക്തിസൗന്ദര്യങ്ങളും ചാവറ കൃതികളിൽ നാം ദർശിക്കുന്നു.

ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലമായ ഭൗതികസുഖങ്ങൾ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളി അനർഘവും അനശ്വരവുമായ ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ആ മേഖലകളിലേക്ക് ഉദ്ഗമനം ചെയ്യുന്ന ആത്മാവിന്റെ ചിറകടിസ്വരം അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കൃതിയിൽ നാം ശ്രവിക്കുന്നു. മർദനങ്ങളുടെ മുന്നിൽ അടിപതറാതെ നിൽക്കുകയും മരണത്തെ നിത്യതയുടെ ദിവ്യയാനമാക്കുകയും ചെയ്ത തരുണീരത്നത്തിന്റെ ജീവിതം അനുഗാനം ചെയ്യുന്ന അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന ഈ കൃതി ഈർച്ചവാളിന്റെ വായ്ത്തലയ്ക്ക് അടിപണിയാത്ത മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഈശ്വരോന്മുഖ പ്രയാണത്തിന്റെ നിസ്തുല പ്രതീകമാണ്. ആത്മാനുതാപത്തിൽ ഉഷസന്ധ്യയുടെ സൗമ്യപ്രകാശമാണ് ഓളം വെട്ടുന്നതെങ്കിൽ മധ്യാഹ്നസന്ധ്യയുടെ തീക്ഷ്ണജ്വാലകളാണ് വീരരസം ഉൾത്തുടികൊട്ടുന്ന അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യമെന്ന ഖണ്ഡകാവ്യകൃതിയിൽ അവാച്യശോഭ ചാർത്തി നിലകൊള്ളുന്നത്